

Не відмовиш тому, хто подивиться так...
Є у мене новесенька гральна колода,
Дрібка доброї кави. А ще на крайняк
Перевірені теми про моду й погоду.

Головне – не спинятись. Про все, і ніщо...
Як же важко даються легкі теревені.
Лікар, мабуть, сказав би щось мудре про шок,
Прописав би пігулки супроти мігрені.

А чи просто розраяв словами про шанс,
Я ж боюся питати і щось сколихнути,
Бо ж не все він лікує той хвалений час,
І не кожна людину рятує у скруті.

Та й не кожен розкриє всі карти у грі,
Свої сльози гіркі понесе межі люде.
Очі юної жінки сухі і старі,
А вона все шепоче: "якось воно буде..."

Щось зірвалось, згоріло, за обрій зайшло,
Я торочу їй далі про літо, про справи,
Безпорадно верчусь за кухонним столом,
І не знати навіщо заварюю каву...

Дочекатися сонця... Не скоро зійде...
Я й сама мовчазна у життєвих закрутах,
Ніч стіка фіолетом крізь личко бліде,
Та про що говорити людині у скруті?

Зігрівати окріп. Підбирати слова.
Головне не сама, і хоч трохи тепліше.
Місяць дивиться в шибку як мудра сова,
Тільки ранок за ніч є напrawdę мудріший.

Тож читаю їй вірші, смішливі листи,
Я ворожу на картах їй лагідне літо...
Їй не можна іти. Їй ще рано кудись там іти,
Най хоч трохи душа перестане боліти...

Наталя Дзюбенко-Мейс